

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 79

[Kính chào các bạn đồng học!

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua, chúng ta đang dừng ở mục

Thứ tư: Ý nghĩa của “Phú, Quý” chân thực

“Phú” là bản thân thường hoan hỷ vui vẻ

“Quý” là người khác hoan hỷ, vui vẻ khi gặp bạn

Vậy làm thế nào để được mọi người quý ạ? Luôn giúp đỡ người.

Chúng ta đang nghe về tấm gương của nữ cư sĩ Hứa Triết, bà đã 106 tuổi nhưng rất khỏe mạnh. Không phải vì bà ăn nhiều ạ, mà ngược lại dục vọng ăn uống của bà rất thấp.

Bây giờ chúng ta sẽ nghe Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Ăn uống thật sự rất lãng phí thời gian, quý vị có cảm giác này không ạ?

Vì sao con người phải ăn uống? Vì tiêu hao quá nhiều năng lượng cho nên phải ăn rất nhiều cơm. Khi phiền não con người càng nhiều thì càng cần nhiều thức ăn. Phiền não càng ít, thì cần ít thức ăn hơn.

Thật ra thì nữ sĩ Hứa Triết ăn ít như vậy là tự nhiên như thế. Vì sao? Vì bà không mưu cầu tự lợi cho bản thân, mà lúc nào cũng nghĩ làm thế nào để giúp đỡ được người khác. Cho nên phiền não nhẹ, trí huệ trưởng, tự nhiên không cần thiết thức ăn nhiều như vậy.

[Hòa Thượng bảo là khi chúng ta ăn uống thì bao nhiêu là để cung cấp cho cái phiền não này ạ? Hơn 90% ạ. Bạn ăn nhiều là bởi vì là cái tâm này của bạn phiền não cho nên bạn mới đói. Còn nếu như bạn thanh tịnh thật thì bạn thậm chí không cần ăn.]

Người ở cõi trời “Phi tướng phi phi tướng xứ” họ không cần ăn, vậy họ làm thế nào ạ? “Thiền duyệt vi thực” là niềm an lạc trong thiền định chính là thức ăn của họ. Nhưng mình chưa làm được thế đúng không hả bạn? Khi cần vẫn cứ phải gọi là sữa Glucena để bổ sung dinh dưỡng đúng không ạ? Vâng ạ!

Cho nên đức Phật biểu pháp cho chúng ta là trong 49 ngày thiền định trước khi Ngài thành đạo, mỗi ngày Ngài ăn 1 hạt vừng, đây là Ngài biểu pháp cho chúng ta mới là 1 hạt vừng, còn nếu như Ngài biểu pháp không ăn gì thì có khi bạn lại sợ quá, bạn bảo thôi thế này thì con chết à, vậy con chịu thôi, con không tu được. Vâng ạ.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Từ nữ sĩ Hứa Triết, chúng ta có thể lãnh hội được vì sao khi Nhan Hồi học tập theo Khổng Tử, ông ấy lại được pháp hỷ sung mãn, mặc dù ông chỉ dùng “Giỏ đựng thức ăn, dùng gàu để múc nước uống. Người thường không chịu nổi cảnh sinh hoạt như vậy, thế mà trò Hồi chẳng đổi chí vui thích của mình”).

[Đây là lời Khổng Tử tán thán Nhan Hồi. Cho nên cuối cùng thì ông làm được điều gì ạ? Mà bây giờ cứ nhắc đi nhắc lại ạ? Đúng rồi ạ, “Sai bất quá nhị”. Không bao giờ ông bị sai lần thứ hai, nhưng mà chúng ta thì sao ạ? Vô cùng nhiều.]

Trước đây chúng ta không biết, nhưng khi chúng ta đã biết lỗi rồi chúng ta vẫn không sửa được.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Khi phương diện tinh thần của một người càng nâng cao thì đối với nhu cầu vật chất quý vị tự nhiên sẽ buông bỏ, sẽ giảm bớt. Nữ sĩ Hứa Triết ăn rất ít. Áo quần mà bà mặc, bà nói bà chưa từng mua bao giờ, đều là lượm trong đồng rác.

[Nói là đồng rác thì thầy Thái giải thích luôn.]

Bởi vì bà là người Singapore, nên tôi nghĩ rằng, mặc dù áo quần bà lượm từ trong thùng rác, nhưng cũng có thể là không rách nát, mà còn có thể do kiểu dáng nó lỗi thời, nên người ta bỏ nó đi, bà cảm thấy tiếc quá nên lượm về mặc, bà mặc những quần áo này. [Đấy!]

Ngoài việc tiếc vật, trân quý vật phẩm ra còn có một hàm ý rất sâu xa. Đó là gì? Bà vì chăm sóc mười mấy người già, nên bà thường đem những vật dụng sinh hoạt như đồ ăn, thức mặc đến cho họ. Bà mặc những loại quần áo rất rẻ, rất đơn sơ này khi bà đến thăm viếng các nơi, đều là nơi có cuộc sống rất nghèo khổ, mà trên người bà mặc trang phục cao nhã, rồi lại xách một bao gạo đi qua, thì mọi người nhất định sẽ cảm thấy có áp lực “Liệu mình có làm bẩn quần áo của bà hay không?”;

Còn khi bà mặc giống như mọi người, thì họ cảm thấy gần gũi hơn. Khi bà đi đến nhà những người này rồi, tôi thấy khi họ nhìn thấy nữ cư sĩ Hứa Triết thì biểu hiện của họ rất hoan hỷ, rất vui mừng, giống như gặp người thân của mình vậy.

[Đó! Bạn thấy không? Nữ cư sĩ Hứa Triết - 106 tuổi nhưng mà thực hiện được cái câu trong Đệ Tử Quy là gì ạ? “Thương yêu bình đẳng tất cả chúng sinh”. Không những đối với người, mà còn thương yêu tất cả những cái vật phẩm. Nếu bạn lãng phí các vật phẩm thì ngang với tội sát sinh vậy, từ quần áo, rồi đồ ăn thức uống.

Vì sao ạ? Hòa Thượng bảo bởi vì để sản xuất ra được một cái áo này, thì phải trồng bông. Tôi hằng nói trồng bông đã, khi trồng bông như thế thì phải cấy bừa, vậy thì bao nhiêu những cái con trùng trên đất ấy nó đều bị chết hết, thì đây là cũng vì cái miếng ăn, cái mặc của chúng ta mà chúng ta mắc tội sát sinh đấy. Vậy mà bây giờ bạn không chịu tiết kiệm, bạn lãng phí từ đồ ăn, đến đồ mặc.

Ừ tôi cũng chẳng cảm là các bạn trang điểm cho xinh đẹp một tý.

Nhưng đây không phải là thích sắc. Mà ví dụ, bạn có thể là biểu pháp cho chồng, con bạn là mình tu không đến nỗi lúi xùi, rồi cuối cùng chồng nó nhìn nó chán quá.

Thứ hai là bạn biểu pháp cho xã hội, nếu bạn không biểu pháp cho xã hội, người ta bảo, tôi ví dụ nhé: “Ôi dôi ôi, con cư sĩ Bà tu một hồi cuối cùng lôi thôi, lóc thóc quần áo như thế kia, ai dám theo mà tu”.

Đây là hoàn toàn xuất phát vì người hết. Còn nếu như bạn lại vì mình, bạn lại muốn mình phải thật xinh đẹp, mọi người phải trầm trồ theo mình. Đây là tham sắc. Bạn nhớ quả báo của tham đi vào đâu.

Cùng là một hành vi, may mặc quần áo hoặc trang điểm nhưng xuất phát từ tâm khác nhau, mà “Đại thừa Phật pháp chỉ luận từ tâm không luận từ sự”.

Cho nên khi cư sĩ Hứa Triết ăn mặc như thế này cũng xuất phát từ tâm. Là gì? Là bởi vì muốn gần gũi với những người mà bà đang chăm sóc. Không có thì mình đến ăn mặc nó nuột nà quá thì đấy ạ, người ta nhìn thấy người ta lại cảm thấy rằng là: “Ôi không hiểu là mình có làm bẩn quần áo bà không vậy?”, vậy thì nó có một cái khoảng cách.

Tại sao nữ cư sĩ Hứa Triết có thể làm được điều là những người già ở trong Viện Dưỡng Lão Đường mà bà chăm sóc, gặp bà đều hoan hỉ? Còn mình thì với ngay cha mẹ mình, mình cũng không làm nổi. Vừa mới chăm sóc cha mẹ một tý thì kêu ca, nào là “Cha mẹ khó tính, không ai mà chiều được”, mặc dù mình cũng đã được học đạo? Đây là bạn đã phạm phải điều trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên dạy “Biết lỗi mà không sửa”. Cho nên bạn mới không thể làm được như Nhan Hồi, cũng không thể làm được như nữ cư sĩ Hứa Triết. Vậy thì mình cam tâm đọa lạc sao?

Mẫu thân của tôi sức khỏe bắt đầu đi xuống. Nói thật với các bạn đến khi nhìn thấy cụ như thế bắt đầu mới phát tâm sám hối thật sự, và tôi bắt đầu hiểu thế nào là sám hối thật sự. Sao mà trước đây mình hư thế, mình cứ cãi mẹ cham chăm ra.

Hôm qua, cụ nằm trên giường, tôi hỏi cụ cũng không có nói. Thế là tôi chỉ có nắm lấy tay cụ bảo:

- Con xin lỗi mẹ, từ xưa tới nay con không biết thế là bất hiếu, từ khi học đạo con mới biết đây là con bất hiếu. Con xin lỗi mẹ thật nhiều.

Tôi nắm tay cụ nói được 3 lần, cụ mở mắt ra, cụ bảo tôi:

- Con đi ngủ đi.

Hôm qua tỉnh, gọi tôi là con. Lúc đấy tôi bắt đầu cảm nhận thấy lời của cái cô Túy Hoa ở trong chuyện “Nàng dâu hiếu thảo”, cái cô San Hồ ấy thì là con dâu rất là hiếu thảo, nhưng cái cô Túy Hoa thì hư hỗn đối với mẹ chồng. Đến khi cô quay đầu thật sự thì cô ấy nói là:

- Mẹ ơi, sao mẹ ở với con 1 năm mà mẹ đã ra đi, mẹ không ở lại thêm với con, để con có dịp được báo hiếu mẹ, để con được bù vào cái tội lỗi mà con đối với mẹ không ra gì.

Tôi bắt đầu hiểu được lời cô Túy Hoa nói. Tôi chỉ mong muốn làm sao mẫu thân của tôi có thể ở lại sống cùng với tôi thật lâu, thật lâu. Tôi không có sợ cái chuyện chăm sóc.

Tôi cũng nói với Chúc Hạnh:

- Từ mai thì cư sĩ Bà sẽ còn phải bớt thời gian làm pháp nữa, để còn ngồi chuyện trò, niệm Phật, tâm tình cùng với cụ. Không rồi đến lúc cứ việc sám hối và không có cơ hội để cho mình sửa lỗi nữa.

Các bạn còn cha mẹ, các bạn đã học đạo thì các bạn phải nhớ điều này, không đến lúc không có cơ hội nữa đâu. Cố gắng làm sao đây để cho các cụ về già được hoan hỷ.

Hòa Thượng có nói rằng: Bạn làm thế nào cho người già, chỉ cần cái tâm thường hoan hỷ, Hòa Thượng bảo không bao giờ đọa vào tam ác đạo, ví dụ bạn là những người nhân viên ở trong Đường Lão Đường chẳng hạn. Bạn làm cho những người già này tâm của họ thường hoan hỷ thì công đức của bạn là vô lượng vô biên.

Tôi thì cũng biết là **trước** mình bất hiếu nhiều quá, vì tôi càng cường mà, tôi cũng là có phước ở chỗ là: Khi tôi muốn báo hiếu cho mẹ tôi thì mẹ tôi vẫn còn trên cái cõi đời này để tôi được báo hiếu. Nhưng chỉ có điều phải nỗ lực hơn nữa, phải làm sao đây để cho mẹ mình cái tâm phải thường hoan hỷ.

Cho nên bài trước Tiến sĩ Thái mới dạy là: “Dưỡng phụ mẫu chi tâm” là chăm sóc cho cái tâm của cha mẹ được thường hoan hỷ.

“Dưỡng phụ mẫu chi tâm” thì bạn phải nhớ là có cái ý thứ 3 là gì ạ? Là gia nghiệp ổn định đấy.

Bây giờ bắt đầu tôi đã thông cảm với mẫu thân tôi ngày xưa rồi. Mỗi một lần vợ chồng cãi nhau thì bê về nói với bố mẹ, bao nhiêu những cái tức tối là xì hết cả ra, rồi đòi bỏ, rồi đủ thứ. Thì bây giờ bắt đầu hiểu là bố mẹ lúc nào cũng muốn gia đình các con vợ chồng hạnh phúc. Đây là gia nghiệp ổn định.

Không phải ngày hôm nay thì cãi nhau: “Ôi giỏi ôi về thế này chúng nó cãi nhau, chúng nó bỏ nhau thì cháu mình sẽ ra làm sao”. Mỗi lần chúng nó cãi nhau là mình, cái tâm này không có yên. Đây “Dưỡng phụ mẫu chi tâm” là các bạn phải hiểu là cha mẹ lúc nào cũng muốn là gia nghiệp của con cái gọi là ổn định, vui vẻ.

Tiến Sĩ Thái giảng tiếp:]

Cho nên Singapore tôn bà là một báu vật của quốc gia. Không chỉ người Singapore tôn xưng bà mà rất nhiều nước trên thế giới cũng mời bà đến để diễn giảng, họ vô cùng tôn kính bà. Vì thế tôi nói nữ sĩ Hứa Triết mới thực là người “Phú, Quý”. Phú quý như vậy rất có ý nghĩa, họ cảm thấy cuộc sống rất sung mãn.

[Vui không ạ? Gặp ai người ta cũng hoan hỷ với mình.]

Nếu chúng ta thích phú quý thì nên phú quý như vậy. Con cái của quý vị cũng sẽ hướng đến phương hướng đúng đắn, xây dựng cuộc đời của nó.

[Chúng ta chuyển sang ý:]

Thứ 5: *Làm thế nào để có “Phú, Quý” chân thật?*

[Nội dung này có 5 ý ạ:

Một: Biết đủ thường vui

Hai: Không lo, không nghĩ là vui

Ba: Thân thể khỏe mạnh là vui

Bốn: Giúp người là vui

Năm: Ăn ngon, ngủ ngon là vui

Chúng ta nghe Tiến sĩ Thái giảng ạ:]

Tôi thường nói với các quý vị phụ huynh rằng:

- Quý vị hy vọng con cái của mình cuộc sống tương lai thế nào?

Các bạn! Quý vị thử nói xem, quý vị hy vọng con cái sau này cuộc sống như thế nào? Quý vị đều không nghĩ qua à? Quý vị là người hàng ngày dẫn đường cho chúng cơ mà. Vậy quý vị dẫn chúng đi đâu? Có ai nói thử xem?

[Các bạn! Có bạn nào mong muốn rằng về sau là bạn sẽ phải có đầy đủ tiền để cho nó có một cuộc sống sung sướng, đầy đủ không ạ?]

Chúng ta học Đạo rồi nhỉ, đúng không ạ? Cho nên làm sao đầy đủ nó là một người có ích cho xã hội và nó biết hy sinh phụng hiến. Bởi vì khi nó biết hy sinh phụng hiến, có ích cho xã hội chắc chắn nó sẽ bắt đầu từ trong gia đình, có hiếu với cha mẹ. Vậy thì cuộc sống của bạn không phải là ngày tàn, mà cuộc sống của bạn là một cuộc sống hạnh phúc.

Bây giờ các bạn xem học sinh của Tiến sĩ Thái trả lời Thầy như thế nào nhé:]

- Bình an vui vẻ.

Chúng ta vỗ tay cổ vũ cho người bạn này!

[Đấy ạ!] Quý vị dẫn chúng đi đâu? [Tiến sĩ Thái hỏi đấy ạ.] Có ai nói thử xem không?

[Có một người nói là chỉ mong rằng con tôi ‘Bình an, vui vẻ’.]

Chúng ta muốn mỗi ngày được bình an vui vẻ. Bạn cầu Quán Thế Âm Bồ Tát, cầu bình an vui vẻ, có cầu tất có ứng. Nhưng bạn muốn cầu thì nhớ phải cầu như lý như pháp, không phải bánh tưng tự nhiên trên trời rơi xuống cho ta đâu, vì chúng ta muốn vui vẻ, nên chúng ta cũng hy vọng con cái chúng ta vui vẻ, hạnh phúc.

Các bạn! Quý vị có được vui vẻ không? Có rất nhiều bạn nói rằng:

- Tôi chỉ mong nó vui là được rồi, mà không mong sau này xem nó làm được bao nhiêu tiền.

*[Đấy, chỉ cần nó vui là được rồi. Trong “Phật Thuyết Phụ Mẫu Ân Trọng Kinh”, bạn có nhớ không ạ? “**Những mong con vui vẻ, lòng mẹ mới được an**”.*

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Tôi nói rằng:

- Yêu cầu của quý vị nghe rất đơn giản, nhưng trên thực tế làm là rất khó. Vì sao? Vì nếu như bản thân quý vị không vui thì quý vị làm như thế

nào để dẫn dắt con cái quý vị được sống vui vẻ? Quý vị đã nghĩ rõ ràng chưa?

[Đấy! Thầy bắt đầu dạy nhá, làm thế nào để cho cuộc sống bạn được vui đã chứ, thì lúc ấy bạn mới dẫn dắt được con bạn vui.]

Thứ nhất: Biết đủ thường vui

- “Tri túc thường lạc”

Rất tốt, xin cho một tràng vỗ tay cho câu trả lời này.

Quý vị đã lập tức lãnh hội được. Đúng, một người biết đủ, thì khi giao tiếp với mọi người, họ đều biết cảm ơn người khác. Thái độ của họ như vậy thì bạn bè thân thích đều rất thích họ.

Thứ 2: Không lo, không nghĩ là vui

[Mục này có 2 ý:

1- Đạo lý nhân quả phải hiểu rõ tâm sẽ an

2- Phải đặt nền móng (Tức là gieo nhân đầy ắp) cho con từ nhỏ]

Như thế nào là niềm vui đích thực? Đó là “Không để trong lòng”. Phải không lo, không nghĩ.

[Làm cách nào để không lo không nghĩ ạ?

Các bạn nghe Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

1- Đạo lý nhân quả phải hiểu rõ thì tâm sẽ an.

Muôn vậy, đối với đạo lý cuộc sống quý vị phải thật là dung thông, quý vị mới đạt được “Không lo không nghĩ”. “Lý đắc tâm an” (Đạo lý hiểu rõ rồi thì tâm sẽ an, mới có thể không lo, không nghĩ)

Đó là đạo lý gì vậy? Người xưa có câu:

“Con cháu tự có phước của con cháu”. Cho nên không đáng để cho quý vị lo lắng, quý vị không cần phải lo lắng nhiều.

[Không toàn ngôi ử mưu ử mẹo thôi: Làm sao cho nó có nhà này, làm sao cho nó kiếm được cô vợ tốt này, cô vợ giàu này. Thế xong rồi lại

lo đến gọi là con, rồi còn cháu đủ thứ. Nhớ một điều là “Cháu con có phước cháu con”. Nếu nó không có phước, thì bạn có để cho nó lại một cái tòa lâu đài bằng vàng rồi cuối cùng cũng không còn.

Cho nên cái nhiệm vụ của bạn là làm sao để dạy cho con nó là người có đạo đức thật sự, nó biết tu phước. Thì khi nó biết tu phước thì quả báo tự đến, cần tiền thì có tiền, cần danh thì có danh, cầu gì được nấy, cầu con trai thì được con trai, cầu con gái thì được con gái, cầu danh lợi thì đều được cả.

Ngày xưa ông cụ nhà tôi có chỉ cho tôi điều này:

- Con hãy nhìn, phần lớn tất cả những vị làm to con cái đều kém. Đây nhé, chỉ cho con hai người trong lịch sử. Thứ nhất là Lưu Bị, thì con Lưu Bị là Lưu Thiện, vừa dốt vừa ngây ngô. Người thứ hai: Khổng Minh, con Khổng Minh là Khổng Lượng, ra trận có 1 trận là bị chết liền.

Thời hiện đại ngày nay chúng ta cũng có ví dụ về cuộc đời của nữ thủ Tướng anh Thatcher ở bài học ngày hôm trước mà tôi đã từng chia sẻ với các bạn ạ. Tôi mới hỏi Cụ, tôi bảo:

- O quái nhỉ, tưởng là “Hổ phụ sinh hổ tử”, tại sao lại như thế ạ?

Thế xong Cụ mới nói thế này nhé:

- Vì phần lớn những người đấy họ chỉ quan tâm đến cái công việc sự nghiệp của họ, họ quên mất việc dạy con.

Thế còn nếu không thì các bạn chỉ lo quả thôi. Đấy tôi vừa nói đấy, ử mưu ử mẹo để dành cho nó “Đây nhớ, mẹ gửi tiết kiệm chĩnh này này, chôn chĩnh này vàng này, cho con chĩnh này nhà này”. Thế cuối cùng không có dạy đạo đức gì cho nó, cuối cùng đánh vèo một cái.

Hôm trước cái cô giúp việc lên đây làm cho tôi cô í kể chuyện là:

- Em trước làm cho một cái gia đình thì ông cụ là cán bộ lão thành cách mạng. Thì nhà rất là to. Thế nhưng cái đứa cháu trai đích tôn của ông cụ đánh đề, thì cuối cùng nó cầm luôn cả cái nhà, thế thì mất.

Thế thì nó về nó vẫn cứ nói dối ông cụ, nó bảo là: “Ông ơi!”. Vì lương của ông cụ là 25 triệu/tháng.

- Ông ơi, con là mở cái salon ô tô, thế nên hôm nay lại vay ông ít tiền.

Bởi vì ông để số tiết kiệm, ông cho vay. Cứ như thế cuối cùng nó cầm mất cả cái nhà không còn. Thế thì ông cụ ngoài 90 rồi, thì cuối cùng gia đình bảo bây giờ ông mà biết thì ông lên con sóc thì ông chết ngay. Vậy làm cách nào? Họ bắt đầu đi thuê một cái nhà khác, nhưng họ nói với ông là cái nhà này bây giờ mình phải trùng tu, sửa chữa. Thế là ông cụ tin tưởng như thế, đi.

Sau khi chuyển sang cái nhà khác rồi thì không biết có ai mới nói với ông cụ là điều đấy. Ông cụ bắt đầu hỏi đến:

- Vậy thì giấy tờ sổ đỏ của nhà này đâu?

Cuối cùng lúc ấy đành phải nói thật. Sau khi nói thật xong thì ông cụ tuyệt thực 7 ngày, xong ông cụ chết.

Cho nên nếu như bạn không nghĩ đến chuyện giáo dục đạo đức cho con.

Hòa Thượng nói một câu tôi thấy rất từ bi: **“Tiên nhân vô tri, bất thất đạo đức. Vô hữu ngữ giả, thù vô quái dã”**. Là không nên trách nó làm gì cả, bởi vì nó không được dạy, mình cũng không được dạy.

Tôi cũng không trách cư sĩ Hằng, cư sĩ Trung, bởi vì ngày trước tôi học đạo là lỗ mỗ, bởi vì những năm ấy tôi đi sơ tán suốt. Nên tôi không có biết dạy cho con thành hệ thống như bây giờ. Nó không được dạy từ nhỏ thì bây giờ nó lỗ mỗ như thế mình không được trách nó, mà mình làm sao đây mình phải cố gắng đưa nó thật sự vào cái con đường đạo.

Còn nếu không bạn chỉ lo có quả thôi thì bạn hãy nhớ đấy, cả một cái tòa lâu đài ở cái phố trung tâm cũng không còn gì. Mà xã hội đen vẫn cứ đến.

Cho nên lại nói là, người xưa có câu “Cháu con tự có phước của cháu con; Định làm trâu ngựa thì đời còn gì vui?” Trâu ngựa làm cho nó ra thật nhiều tiền, rồi đủ các thứ, bé cháu đưa thứ nhất, xong bé đưa thứ hai, xong rồi đến lúc chúng nó xong rồi chúng nó lớn hết rồi, lo cho chúng nó đi học. Sau khi lo chúng nó đi học, bảo chuẩn bị chúng nó lấy vợ lấy chồng, vậy mình còn phải trông chặt nữa, thế thì có suốt đời. Thế là vô thường ập đến, thế là xong.]

TS Thái giảng tiếp

Cho nên không đáng để cho quý vị lo lắng, quý vị không cần phải lo lắng nhiều.

[Vì cuối cùng người già tính cái gì cũng cuối cùng cũng chỉ lo cho con cháu thôi mà].

Nhưng đó không phải là bảo quý vị không quan tâm đến con cái, mà là trước khi nó chưa thành niên, khi nó còn nhỏ, quý vị phải đặt nền móng vững chắc cho nó.

2 - Phải đặt nền móng (Gieo nhân) cho con từ nhỏ

Sau đó vì nó đã có đức hạnh thì tự nhiên về sau nó có nhân duyên cuộc sống, lúc này quý vị không cần phải không chế nó, bằng không quý vị mệt, mà nó cũng mệt.

[Bây giờ các bạn mới dạy con các bạn có thấy mệt không ạ? Mệt chứ, đúng không ạ? Nhưng mà ít nhất là cái phước mình dù có kém, tôi còn thấy rằng là, như Hòa Thượng nói:

- *Một trăm người bao nhiêu người biết đến Đạo Thánh Hiền? Vài người.*
- *Xong lại một trăm người biết đến Đạo Thánh Hiền, biết đến Phật pháp này thì bao nhiêu người biết đến đúng pháp môn để một đời này liễu sinh tử? Lại vài người.*

Bạn cứ từng tầng từng tầng bạn lọc xuống như thế thì bạn sẽ thấy là Bạn thật là có phước, bạn trúng xổ số độc đắc. Vì bạn khai ngộ rồi, bạn chỉ còn việc thực hành thôi. Có đi ắt có đến thì nhất định chí ít bạn là thân người, nếu bạn thực hành thật sự.

Tiến Sĩ Thái giảng tiếp:]

Tôi thường đưa ra một so sánh, giống như quý vị dạy con lái xe, trước khi nó cầm vô-lăng, quý vị phải chỉ cho nó, đến khi nó đã cầm vô-lăng lái xe rồi, thì quý vị không cần ngồi một bên và liên tục kéo vô-lăng của nó, vì như vậy thì điều gì sẽ xảy ra? Xe sẽ bị liệng đi liệng lại, và cuối cùng có thể sẽ là va chạm. Cho nên trước quý vị phải sớm dạy cho nó.

Ví dụ: Phải để con quý vị hiểu được cách nhìn người thế nào, chọn đối tượng cho cuộc đời của nó như thế nào. Nếu không quý vị đợi đến khi nó lớn rồi, quý vị vẫn chưa dạy nó, lúc đó nó chọn một người bạn đời, đến lúc kết hôn rồi, quý vị lại cản trở. Vậy thì quý vị thật đau khổ, và nó cũng đau khổ.

[Phải dạy từ sớm. Chúng ta đã học là có 3 cái ngưỡng chọn lựa rất quan trọng.]

Thứ nhất là: Chọn ngành nghề, thứ 2 là: Chọn lãnh đạo; Vâng thứ 3 là chọn bạn đời.

Tôi, cái này được phụ thân dạy sớm lắm. Dạy đi dạy lại nhiều tiêu chí tôi không có nhớ được mấy, cuối cùng cụ chỉ nói là cái gì?

- Chỉ cần có ý định tìm hiểu ai phải báo cáo trước, vì không đủ trình độ để nhìn người. Nếu như cha đồng ý thì mới được tiếp tục, còn nếu không, không được tiếp tục.

Mới nói đến giai đoạn tìm hiểu. Thôi thế là đỡ phải nghĩ. Sau đây cụ mới nói:

- Đây, nhìn tiếp nhá: Nó đối với mẹ nó tốt thì nó sẽ đối với con tốt, không cần nhà nghèo hay nhà giàu. Bởi vì nếu nó đối với mẹ nó tốt thì chắc chắn về sau đối với con tốt. Còn nếu nó đối với mẹ nó không tốt thì chắc chắn ngày hôm nay con xinh đẹp thì nó phục vụ, còn ngày hôm sau đến lúc sinh con để cái, già xấu đi rồi thì nó đi với bồ.

Đó! thế cho nên là nếu như các bạn mà không dạy nó từ sớm đợi đến khi nó lớn rồi, quý vị vẫn chưa dạy nó, lúc đó nó chọn một người bạn đời, đến lúc kết hôn rồi, quý vị lại cản trở. Vậy thì quý vị thật đau khổ, mà nó cũng đau khổ. Chắc nhiều bạn cũng đã cảm nhận được điều này.]

TS Thái giảng tiếp

Cho nên muốn không lo không nghĩ, thực sự phải nhìn thấu rất nhiều chuyện của thế gian, đương nhiên đây là cảnh giới tốt, chúng ta có thể truy cầu theo hướng này.

Còn điều gì là niềm vui chân thật?

Ba: Thân thể khỏe mạnh là vui

Thân thể khỏe mạnh cũng không thể cầu mà được. Đối với sự ăn uống của mình, đối với ưu tư của mình, quý vị đều cần có sự chăm sóc tốt mới khỏe mạnh được.

[Còn cứ ngồi cầu, cầu thân thể khỏe mạnh, không có được. Sáng nay con rể tôi đang kêu đau dạ dày. Chồng tôi bảo:

- Đây chắc là tại con đọc mạng quá nhiều.

Tôi bảo:

- Tôi cũng đọc mạng quá nhiều, tại sao tôi không đau dạ dày? Bởi vì khi tôi làm pháp là phải rất nhiều các tư liệu đi theo, đặc biệt là các câu chuyện ngoài đời, rồi của cổ Thánh, tiên Hiền xưa.

Cho nên không phải nguyên nhân đọc mạng làm cho bạn bị đau dạ dày, mà cái đọc mạng thì nó chỉ là cái hình tướng nhưng bắt đầu lại từ cái tâm này. Nếu như bạn đọc mạng, bạn phục vụ cho đại chúng, không có việc gì, chỉ có phước.

Tôi cho đau dạ dày nguyên nhân đều do tác động vào thần kinh. Lo nghĩ quá nhiều, nào việc cơ quan, rồi nào việc Công ty thế là phiền não suốt.]

Cho nên thân thể khỏe mạnh, không phải là cầu mà được, mà đối với sự ăn uống của mình, đối với ưu tư của mình.

[Đây hai thứ chế độ ăn uống, ưu tư chính là Hòa Thượng nói đến tâm thanh tịnh,] quý vị đều cần có sự chăm sóc tốt mới được khỏe mạnh.

Người xưa có câu: “Ngũ phước lâm môn” (Tức là “Năm phước đến nhà” trong đó có một phước là thân thể khỏe mạnh. Nếu con người tuổi tác cao rồi thân thể không được khỏe, thì mặc dù con cháu có hiếu thảo đi nữa cũng không hạnh phúc nhiều. Còn điều gì nữa không ạ?

Bốn: Giúp người là vui

“Giúp người là vui”, điều này rất quan trọng. Khi con người ở mọi phương diện đều nghĩ cho mình, thì người đó sống trong sự so đo hơn thiệt.

[Lấy sự giúp người là vui, có thể dùng cách nói “Giúp người là vui” này để dạy con cái hay không? Phải nên để nó tự thể nghiệm. Bảo nó giúp người là vui, nó bảo vậy con không thấy vui. Vậy thì để nó tự thể nghiệm, thể nghiệm bằng cách nào?]

Nếu như quý vị có cơ hội đến bệnh viện, đi làm tình nguyện thì cũng nên dẫn nó theo một bên. Khi quý vị giúp những người bệnh nhân này, bệnh nhân chân thành cảm ơn quý vị, thậm chí đối với những thân nhân của bệnh nhân, họ cảm ơn quý vị, thì con của quý vị ở một bên nhất định sẽ học theo, cũng có thể hoan hỉ cảm nhận được thiện ý của người khác.

Có một thầy giáo, sau khi thầy học văn hóa Trung Quốc, cũng đem “Đệ Tử Quy” dạy cho học trò của mình. Đúng lúc vào ngày quốc tế mừng 8/3, học trò của thầy liền đến trước bục giảng, trao đổi với thầy rằng:

- Thưa thầy, chúng em quyết định ngày mai quốc tế phụ nữ mừng 8/3, mua hai bó hoa.

Thầy giáo cảm thấy rất là bối rối, bởi vì thầy là thầy cơ mà. Thầy nói:

- Em mua hai bó hoa để làm gì?

Nó nói với thầy rằng:

- Lớp chúng em quyết định một bó tặng các cô giáo toàn trường, bó còn lại tặng mẹ của mình.

Thầy giáo vừa nghe liền tùy hỷ công đức:

- Rất tốt, thầy ủng hộ các em.

Quý vị thấy, thầy giáo không ngờ, các em nhỏ học rồi lại có thể nghĩ đến những đạo lý mà thầy đã từng dạy chúng, “Phải tôn kính thầy cô giáo, phải hiếu thảo với cha mẹ”, gọi là “Hiếu thân, tôn sư”.

Ngày hôm ấy những đứa trẻ này ở trong sân trường, cầm nhánh hoa để đem tặng cho những cô giáo dạy các lớp. Có một em trai sau khi trở về, vẻ mặt tươi cười. Thấy vậy, thầy giáo đến hỏi:

- Em làm gì mà vui thế?

Nó nói với thầy rằng:

- Khi em lên tặng hoa cho cô giáo, nụ cười của cô rất rạng rỡ, cô còn nói “Cảm ơn em” nữa.

Thầy tiếp tục hỏi nó:

- Lúc đó em cảm nhận được điều gì?

Học trò liền trả lời:

- Cho có phước nhiều hơn là nhận.

[Đấy, các bạn thấy cái tâm sự của học trò, hoặc tâm sự của chồng con cũng vậy thôi. Bây giờ con nó hi hục nó vẽ một cái bức tranh, nó cũng cố gắng hết sức, nó đến nó tặng cho mẹ. Đấy Chubi, bạn thấy ở dưới nhà tôi treo cái tranh Chubi vẽ đấy.

Thì bạn mãi làm ăn nên bạn coi thường bạn bảo: “Ừ”, liếc qua cái: “Thôi biết rồi”. Thế nó cứ đưa mãi, rồi cuối cùng bạn bảo, bạn lại còn gắt lên xong rồi cuối cùng bạn buông tung bỏ vãi. Vậy thì nó có cảm nhận được cái điều gọi là hoan hỉ khi được người khác coi như rạng rỡ khi nhận cái món quà của nó không? Bạn phải lưu ý điều này.

Cho nên là, tôi nhiều cái khi mà mừng 8-3, 20-11, Minh Anh vẽ rất đẹp - Chubi ý. Nó tặng cho tôi cái nào treo thì tôi treo rồi; Còn cái nào không tôi cho vào một cái hộp, tôi cất đi. Thế là lúc nào nó cũng thấy là bà tôn trọng cái này, thì nó cũng sẽ cảm thấy rất hoan hỉ.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Để cho các em đi giúp đỡ, thì nó sẽ cảm nhận được hạnh phúc của sự giúp đỡ. Chúng ta phải lấy việc giúp người làm niềm vui, cũng phải hướng dẫn con cái từ nhỏ cảm nhận những kinh nghiệm giúp đỡ này, đây là giúp người là vui.

Còn gì nữa không hả quý vị? Chúng ta nêu ra bao nhiêu niềm vui rồi nhỉ? “Biết đủ thường vui; Giúp người là vui; Thân thể khỏe mạnh” là vui, những điều này cần phải nỗ lực, không phải tự nhiên mà có được.

Còn nữa không ạ? “Không lo, không nghĩ” là vui. Tại sao quý vị cần không lo không nghĩ như vậy? Muốn “Không lo không nghĩ” thì phải có trí tuệ, cho nên chúng ta phải không ngừng nâng cao học vấn của mình.

[Khi bạn hiểu nhân quả, “Lý đắc tâm an” rồi thì bạn sẽ không còn lo nghĩ nữa.]

Năm: Ăn ngon ngủ ngon là vui

[Đó] “Ăn ngon, ngủ ngon”, sau đó là “Đại tiện dễ dàng”, đây là sự thật. Chúng ta thấy có rất nhiều người rất phiền não hoặc là người bệnh nặng, những điểm này họ đều không làm được.

Chúng ta nói ăn ngon, ngủ ngon là có phước báo. Người thời nay không dễ gì ăn ngon ngủ ngon, bởi chuyện phiền não quá nhiều. Cho nên muốn ăn ngon ngủ ngon trước hết phải ít phiền não. Muốn vậy trước hết phải cần có trí tuệ tăng trưởng.

[Chúng ta kết thúc mục 2: “Sở thích của phàm phu là gì ?” ở đây ạ? Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục học đến mục thứ 3: “Sở thích của thánh nhân là gì? ”

Vâng ạ, thời gian của chúng ta đã hết, bài chia sẻ của chúng ta xin tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!]
